**Odată la fântână stând,
Isus I-a zis femeii, blând:
/: oricine-această apă bea,
curând din nou va înseta! :/**

Dar apa care-o voi da Eu,
alină sufletul mereu,
/: izvoare vii in el se fac,
şi nu mai însetează-n veac! :/

**Isuse, timp îndelungat
şi eu din plin m-am
adăpat,
/: bând din al lumii-
amar izvor,
cu suflet tot mai ars de
dor. :/**

Dar setea nu mi-am potolit,
ci-am fost mereu mai chinuit;
/: când însă Apa Ta mi-ai dat,
adâncul tot mi-a săturat! :/

De-atuncea ani şi ani s-au dus,
dar n-am mai însetat Isus,
/: căci harul Apei Tale vii,
m-a-ndestulat pe veşnicii! :/